

การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยว
ของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

Sustainable Homestay Management to support the tourism of Amphawa
floating market in Amphawa District Samut Songkhram Province

ศรัณย์ สัตธานันต์

Sarun Sutthananun

หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

Master of Political Science, Phetchaburi Rajabhat University

E-mail: figarobearm@gmail.com

บทคัดย่อ

Received: January 29, 2019

Revised: June 5, 2019

Accepted: June 19, 2019

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) ระดับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม (2) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม (3) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผล กับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรในหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และผู้ประกอบการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ในพื้นที่ตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 114 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า (1) การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวมมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้ การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง การทำงานเป็นทีม การบริหารกระบวนการ การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ และภาวะผู้นำของผู้บริหาร (2) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า ในภาพรวมมีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้ การเข้าใจการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยว และการเข้าถึงการท่องเที่ยว (3) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ในภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในด้านการเข้าใจการท่องเที่ยว ด้านการเข้าถึงการท่องเที่ยว และด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว ในภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ, การบริหารจัดการแบบองค์รวม, การพัฒนาอย่างยั่งยืน, โฮมสเตย์

Abstract

This research aimed to study (1) level of sustainable homestay management To support the tourism of Amphawa floating market in Amphawa District Samut Songkhram Province (2) the sustainable tourism development of Amphawa floating market in Amphawa District Samut Songkhram Province (3) the relationship between the sustainable development and cause–effect relationship with sustainable homestay management To support the tourism of Amphawa floating market in Amphawa District Samut Songkhram Province. The samples were consisted of 114 of personnel in government agencies operating in tourism and homestay tour operators in the Amphawa Floating Market area Samut Songkhram Province. Descriptive Statistics were percentage, mean, S.D. Inferential Statistics were chi-square test and multiple regression analysis.

The results of the research could be conclude that; (1) Sustainable homestay management to support the tourism of Amphawa floating market in Amphawa District Samut Songkhram Province in general had moderate level of management in all aspects. The level of management arranged in the following order: continuous improvement teamwork Process management Giving priority to service recipients and executive leadership. (2) sustainable tourism development to support the tourism of Amphawa Floating Market, Amphawa District, Samut Songkhram Province for overall development was moderate in all aspects. The order of the development were understanding tourism, tourism development, and access to tourism, respectively. (3) Sustainable tourism development. Moreover, there is a causal relationship between the management of a homestay holistic approach to sustainability and to support tourism of Amphawa Floating Market, Amphawa District, Samut Songkhram Province. In terms of understanding tourism Access to tourism And tourism development, there is a causal relationship with the management of a homestay holistic approach to sustainability. To support tourism of Amphawa Floating Market, Amphawa District, Samut Songkhram Province With statistical significance at the level of 0.01.

Keywords : Management, Holistic management, Sustainable Development, Homestay.

ความสำคัญและปัญหา

จังหวัดสมุทรสงครามเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่บริเวณปากอ่าวไทย อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 65 กิโลเมตร การเดินทางใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง ภายในจังหวัดมีแม่น้ำแม่กลองไหลผ่าน ซึ่งเชื่อมต่อมาจากจังหวัดราชบุรีและมาออกทะเลที่อ่าวไทย เป็นแม่น้ำสายหลัก มีคลองเป็นเครือข่ายเชื่อมโยงถึงกันทำให้สามารถใช้เส้นทางคมนาคมทางน้ำติดต่อถึงกันได้ทั่วทั้งจังหวัด ลักษณะภูมิประเทศในจังหวัดส่วนใหญ่เป็นสวนผลไม้ มีธรรมชาติสงบร่มรื่น และเนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีแม่น้ำแม่กลองไหลลงสู่ทะเลในอ่าวไทย เมื่อน้ำทะเลมาหนุนทำให้น้ำเค็มไหลผ่านขึ้นไปทางตอนบนและไหลปนกับน้ำจืดจากแม่น้ำแม่กลอง ทำให้เกิดระบบนิเวศสามน้ำ คือ มีทั้งน้ำจืด น้ำกร่อย น้ำเค็ม อยู่ในจังหวัดเดียวกันอย่างสมดุล และเป็นแหล่งสุดท้ายของประเทศที่ยังสามารถคงระบบนิเวศดังกล่าวไว้ได้ นอกจากนี้ยังมีลำคลองหลายสายที่เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่าย ทำให้สามารถติดต่อคมนาคมกันได้อย่างทั่วถึงทั้งจังหวัด อีกครั้งลำน้ำยังมีความใสสะอาด ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าจังหวัดสมุทรสงครามเป็นเวนิสแหล่งสุดท้ายของประเทศไทย จากสภาพภูมิประเทศดังกล่าว ชาวจังหวัดสมุทรสงครามส่วนใหญ่ จึงมีวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่ผูกพันกับสายน้ำ และยังคงใช้ชีวิตกลมกลืนอยู่กับธรรมชาติไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของยุคโลกาภิวัตน์ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นเสน่ห์ที่สร้างความแตกต่างจากจังหวัดอื่น ๆ ในบริเวณใกล้เคียงกับกรุงเทพมหานคร ทำให้มีผู้ให้ความสนใจเข้ามาท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อศึกษาวัดมนตรวิถีชีวิตความเป็นอยู่และการท่องเที่ยวทางน้ำ โดยเริ่มจากการที่ชาวบ้านซึ่งส่วนใหญ่เป็นเจ้าของสวนจัดบ้านพักของตนให้นักท่องเที่ยวได้เข้ามาพักในลักษณะโฮมสเตย์ ซึ่งเป็นการท่องเที่ยวที่แตกต่างไปจากการท่องเที่ยวในจังหวัดอื่น ๆ และเริ่มมีชื่อเสียงมากขึ้น เนื่องจากการเดินทางไป-กลับสะดวก ชาวจังหวัดสมุทรสงครามส่วนหนึ่งจึงได้เปลี่ยนวิถีชีวิตจากการเป็นเกษตรกรอย่างเดียว มาเป็นผู้ประกอบการด้านที่พักแบบโฮมสเตย์ไปด้วย ใช้ทรัพยากรสวนผลไม้ที่ตนมีอยู่และธรรมชาติแบบสวนที่บริสุทธิ์มาเป็นจุดขายในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีการเรียนรู้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเพื่อพัฒนาปรับปรุงกิจการ และนอกจากนี้ได้มีการรวมตัวในเชิงกิจกรรมที่ต่อเนื่องกันในพื้นที่เพื่อบริการนักท่องเที่ยวให้ได้รับความสะดวกในการท่องเที่ยวแบบครบวงจร เชื่อมโยงกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวทางน้ำของที่ระลึก และแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ในพื้นที่ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการรวมตัวกัน โดยมีหอการค้าจังหวัดสมุทรสงครามซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนที่เห็นความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการร่วมมือกันในการประกอบกิจการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มาเป็นแกนหลักในการดำเนินกิจกรรม โดยมีลักษณะของกิจกรรมมีการประชุมพบปะ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันอย่างต่อเนื่อง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการซึ่งเป็นจุดเด่นของคลัสเตอร์นี้ (จกมล บุญพิทักษ์, 2552, น.2 – 3)

ประเทศไทยเผชิญกับปัญหาอุปสรรคของการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในหลายพื้นที่ เช่น การศึกษาศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนด้านสิ่งแวดล้อม พบว่า ชุมชนมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ด้านการเมือง พบว่า ไม่สามารถดำเนินการจัดการอย่างเป็นระบบและแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบอย่างชัดเจนได้ ด้านเศรษฐกิจ พบว่า ชุมชนมีรายได้เพิ่มขึ้นจากการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน และ ด้านสังคมและวัฒนธรรม พบว่า มีการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ระหว่างชุมชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว เพื่อตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของวิถีชีวิต ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ พบว่า ชุมชนขาดการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่อง และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการได้รับประโยชน์ พบว่า ชุมชนไม่มีการรวมตัวกันเพื่อประกอบธุรกิจร่วมกัน และส่วนใหญ่ชุมชนจะมีรายได้เสริมจากการท่องเที่ยว (วรรณวิมล ภู่านาค, 2557, น.63) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าชุมชนตระหนักถึงการเรียนรู้ ทั้งด้านการจัดการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ และการอนุรักษ์วัฒนธรรม แต่ขาดความร่วมมือ เช่นเดียวกับผลการวิจัยเรื่องการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อชุมชนและท้องถิ่น (สุดถนอม ต้นเจริญ, 2558, น.496) ซึ่งพบว่า องค์กรชุมชนถูกจัดตั้ง

อย่างเป็นทางการ ซึ่งมีการจัดการและการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ภายใต้จิตสำนึกในการพัฒนาตนเอง แต่ความเข้มแข็งในชุมชนที่จะนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนยังขาดความร่วมมือร่วมใจและแรงสนับสนุนความเข้มแข็งของกลุ่มในระยะยาว นอกจากนี้ปัญหาและอุปสรรคในชุมชนเองแล้ว การท่องเที่ยวยังประสบกับปัญหาผลกระทบและส่งผลกระทบต่อสังคมหรือชุมชนนั้น ๆ เพราะการเติบโตของการท่องเที่ยวที่มีผลดีทางเศรษฐกิจ ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม เช่น ปัญหาการทำลายทัศนียภาพ ค่าครองชีพสูงขึ้น วิถีชีวิตของชุมชนเปลี่ยนไปเป็นสังคมเมืองและสูญเสียความเป็นตัวตนหรือเอกลักษณ์ของท้องถิ่นได้ การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นทางออกที่ดีสำหรับการลดและขจัดปัญหานี้ (สุดถนอม ตันเจริญ, 2560, น.5 – 6)

จากปัญหาดังกล่าว ประการที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำ เช่น การขาดแคลนงบประมาณในการปรับปรุงสถานที่ ที่พัก และสิ่งแวดล้อม การขาดแคลนบุคลากรในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว การขาดความรู้และประสบการณ์ในการบริการสำหรับนักท่องเที่ยวให้ได้รับประโยชน์สูงสุด การประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวหรือกิจกรรมที่น่าสนใจ การประสานงานกับภาครัฐ หรือเอกชนที่สามารถเอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจการท่องเที่ยว รวมทั้งการอำนวยความสะดวกต่อนักท่องเที่ยว ในการเดินทางเข้ามายังแหล่งท่องเที่ยว (ชลเชตต์ หิรัญพิศ, 2557, น.3)

ดังนั้น จากปัญหาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ควรมีการการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทย และต่างชาติ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญและมีความสนใจในการศึกษาการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งการบริหารจัดการโฮมสเตย์มีส่วนสำคัญที่สนับสนุนให้ชุมชนสามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวภายในแหล่งชุมชนของตนเองได้ อีกทั้งอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ยังมีตลาดน้ำอัมพวา ที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก ถ้ามีการบริหารจัดการที่ดี นักท่องเที่ยวก็จะได้รับความพึงพอใจและอยากกลับมาท่องเที่ยวอีกซ้ำ ๆ ส่งผลให้สภาพเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น จึงควรหาแนวทางในการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งได้แก่ (1) การสร้างความพึงพอใจให้ลูกค้า (2) การทำงานเป็นทีม (3) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร (4) การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และ (5) การบริหารกระบวนการ ทั้งนี้เพื่อพัฒนาโฮมสเตย์ให้ตรงกับความต้องการของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และเป็นข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืนแก่ภาครัฐ ประชาชน และผู้ประกอบการ ให้บริหารจัดการโฮมสเตย์สอดคล้องกับยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีและสังคมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อป้องกันและลดปัญหาการบริหารจัดการโฮมสเตย์ซึ่งจะมีผลกระทบต่อนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวใน ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และสร้างความสามารถในการพึ่งพาตนเองของประชากรที่อาศัยอยู่ในตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม และประชากรในพื้นที่ใกล้เคียงได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม
2. เพื่อศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

3. เพื่อศึกษาการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผล กับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์กรร่วมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

การบริหารจัดการแบบองค์กรร่วม หมายถึง การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์กรร่วมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์กรร่วมให้มีความยั่งยืน ซึ่งการบริหารจัดการแบบองค์กรร่วม ประกอบด้วย

1. การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ หมายถึง การมีความมุ่งมั่นในการปรับปรุงคุณภาพบริการให้เป็นที่ต้องการของลูกค้า บุคลากรทุกคนต้องรับแนวคิดและปรัชญาการบริหารใหม่ ๆ มาใช้ในองค์กร กำหนดเป้าหมายในการปรับปรุงคุณภาพให้ชัดเจน พนักงานทุกคนได้รับการฝึกฝนอบรมการบริการอย่างต่อเนื่อง และแรงจูงใจให้พนักงานทุกคนมีจิตสำนึกในเรื่องคุณภาพการบริการตลอดเวลา เพื่อรองรับการท่องเที่ยว

2. ภาวะผู้นำของผู้บริหาร หมายถึง การสร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจให้กับผู้ที่มาท่องเที่ยว มีวิธีการดำเนินงานในรูปแบบใหม่ ๆ มีความรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการโฮมสเตย์ มีการนำนวัตกรรมมาบริหารจัดการโฮมสเตย์ เพื่อรองรับการท่องเที่ยว และกระตุ้นพนักงานทุกคนให้มีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในงาน

3. การทำงานเป็นทีม หมายถึง มีการสื่อสารที่ดีในองค์กร ทำให้ทุกหน่วยงานเห็นคุณค่าซึ่งกันและกัน ส่งเสริมให้พนักงานทำงานเป็นทีม สร้างกระบวนการทำงาน ให้ทุกฝ่ายทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น รวมถึงส่งเสริมให้พนักงานทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพในการทำงาน

4. การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง หมายถึง มีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำมาพัฒนาการบริหารจัดการโฮมสเตย์ให้มีความก้าวหน้า เก็บข้อมูลที่เป็นข้อบกพร่อง เพื่อแก้ไขและปรับปรุงการปฏิบัติงาน นำวิธีการจัดการอย่างมีคุณภาพ (PDCA) เข้ามาใช้ในกระบวนการปฏิบัติงาน จัดบันทึกข้อมูลการปฏิบัติงาน ประมวลผลและนำมาแสดงผลในรูปสถิติเพื่อนำมาปรับปรุงข้อผิดพลาดอย่างต่อเนื่อง ฝึกอบรมการบริหารจัดการโฮมสเตย์ เพื่อรองรับการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

5. การบริหารกระบวนการ หมายถึง กำหนดเป้าหมายคุณภาพที่ตรงต่อความต้องการขององค์กรให้ชัดเจน ดำเนินการตามแนวทางระบบการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กรที่วางแผนไว้อย่างต่อเนื่อง ควรใช้วิธีการที่สร้างสรรค์มาดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย นำเสนอผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จด้วยสื่อที่สามารถเข้าใจได้ง่าย ๆ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรมีส่วนร่วมและรับทราบ ตลอดจนมีการจัดเก็บข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการแก้ไขปัญหา

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การดำเนินงานและขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในทุก ๆ มิติ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ประกอบด้วย

1. การเข้าใจการท่องเที่ยว หมายถึง การค้นคว้าหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตมาพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวบรวมข้อมูลและจัดทำสถิติการท่องเที่ยว วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาประเมินการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทำวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์กรร่วม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงทำการทดลองการบริหารจัดการโฮมสเตย์จนได้ผลจริง เพื่อนำไปพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2. การเข้าถึงการท่องเที่ยว หมายถึง การปรับตัวที่จะพัฒนาตนเองในการการบริหารจัดการโฮมสเตย์ เพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่ชัดเจน สำรวจความต้องการของ

ประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน สร้างแรงบันดาลใจในการบริหารจัดการโฮมสเตย์ เพื่อนำมาพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน รวมถึงมีการสื่อสารกับประชาชนให้ทราบถึงการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

3. การพัฒนาการท่องเที่ยว หมายถึง การเริ่มต้นพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้วยตนเองแล้วค่อยนำไปแนะนำต่อบุคคลอื่น ใช้วิธีการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนด้วยตนเอง ตามหลักการบริหารจัดการโฮมสเตย์ ฟังพาตนเองโดยใช้อุปกรณ์ที่ประหยัด และถูกต้องตามหลักการบริหารจัดการโฮมสเตย์ ปรับปรุงการบริหารจัดการโฮมสเตย์อย่างต่อเนื่อง รวมถึงการนำเทคโนโลยีมาพัฒนาการบริหารจัดการโฮมสเตย์

โฮมสเตย์ หมายถึง บ้านของชาวบ้านที่แบ่งพื้นที่บางส่วนในบ้านหรือภายในบริเวณบ้านทำเป็นห้องพักเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวที่มาพักด้วยความยินดีและเต็มใจ โดยนักท่องเที่ยวต้องจ่ายค่าที่พักและอาหารแก่เจ้าของบ้านในอัตราที่เหมาะสม

สมมติฐานการวิจัย

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผล กับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

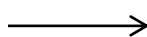
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการ
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์การ (TQM)
3. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนา
4. แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาอย่างยั่งยืน
5. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว
6. แนวคิดเกี่ยวกับโฮมสเตย์

ตัวแปรอิสระ

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- 1) การเข้าใจการท่องเที่ยว
- 2) การเข้าถึงการท่องเที่ยว
- 3) การพัฒนาการท่องเที่ยว

ตัวแปรตาม

การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

- 1) การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ
- 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร
- 3) การทำงานเป็นทีม
- 4) การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง
- 5) การบริหารกระบวนการ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยใช้แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาประยุกต์ ดังนี้

ตัวแปรอิสระ คือ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ได้แก่ 1) การเข้าใจการท่องเที่ยว 2) การเข้าถึงการท่องเที่ยว และ 3) การพัฒนาการท่องเที่ยว มาจาก ศาสตร์พระราชา เข้าใจ เข้าถึง พัฒนาของ สุนทรภู่ (2559, น.56 – 57)

ตัวแปรตาม คือ การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ได้แก่ 1) การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหารมาจากทฤษฎี สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2558, น.26) 3) การทำงานเป็นทีม 4) การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และ 5) การบริหารกระบวนการ มาจากทฤษฎี เดมมิง (Deming, 1982, p.67 – 69)

ขอบเขตการวิจัย

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรในหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสงคราม ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ในพื้นที่ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 243 ราย กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ Samuel B. Green (1991, p. 109–110) คำนวณโดยใช้สูตร $n \geq 50 + 8(m)$ (อ้างอิงใน ธีรพล ชันทไชย, 2557 : 140–144) เมื่อ n คือ ขนาดตัวอย่าง และ m คือ จำนวนประชากร หรือตัวแปรอิสระ ซึ่งงานวิจัยนี้มีตัวแปรอิสระจำนวน 8 ตัว ได้กลุ่มตัวอย่าง 114 คน และกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความน่าจะเป็น (Probability Sampling) ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้หลักความไม่น่าจะเป็น (Nonprobability Sampling) และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Random Sampling) และแบบบังเอิญ (Accidental Random Sampling) โดยให้ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มประชากร เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของบุคลากรในหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสงคราม และ ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ในพื้นที่ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ได้แก่ (1) สำนักงานจังหวัดสมุทรสงคราม 23 คน (2) สำนักงานเทศบาลตำบลอัมพวา 12 คน (3) สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสมุทรสงคราม 12 คน (4) สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาจังหวัดสมุทรสงคราม 7 คน (5) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยสำนักงานจังหวัดสมุทรสงคราม 14 คน (6) สถานีตำรวจภูธรอัมพวา 12 คน (7) กรมประชาสัมพันธ์จังหวัดสมุทรสงคราม 7 คน และ (8) ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ในพื้นที่ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม 27 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้วิจัย เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ประกอบด้วย (1) การเข้าใจการท่องเที่ยว (2) การเข้าถึงการท่องเที่ยว และ (3) การพัฒนาการท่องเที่ยว จำนวน 15 ข้อ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ท สเกล (Likert scale) กำหนดคะแนนเป็น 5 ระดับ โดยแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

ค่าคะแนน 5	หมายถึง	ระดับการพัฒนามากที่สุด
ค่าคะแนน 4	หมายถึง	ระดับการพัฒนามาก
ค่าคะแนน 3	หมายถึง	ระดับการพัฒนาปานกลาง
ค่าคะแนน 2	หมายถึง	ระดับการพัฒนาน้อย
ค่าคะแนน 1	หมายถึง	ระดับการพัฒนาน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ประกอบด้วย (1) การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ (2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร (3) การทำงานเป็นทีม (4) การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และ (5) การบริหารกระบวนการ มีจำนวน 25 ข้อ ซึ่งลักษณะแบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นการสอบถามระดับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายปิด มีการประเมินค่าแบบลิเคิร์ต สเกล (Likert scale) กำหนดคะแนนเป็น 5 ระดับ โดยแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

ค่าคะแนน 5	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการมากที่สุด
ค่าคะแนน 4	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการมาก
ค่าคะแนน 3	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการปานกลาง
ค่าคะแนน 2	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการน้อย
ค่าคะแนน 1	หมายถึง	ระดับการบริหารจัดการน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 คำถามปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) เพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามได้แสดงข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามที่ประกอบไปด้วยข้อคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยทำการตรวจสอบแบบสอบถามตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่แก้ไขเรียบร้อยแล้ว เสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบพิจารณาความถูกต้อง ตรวจสอบความเที่ยงตรงทางด้านเชิงเนื้อหา รวมถึงภาษา และสำนวนที่ใช้ในแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ทำการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแบบสอบถามเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแล้วนำมาปรับปรุง ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรง (Validity) และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยผู้วิจัยได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จำนวน 3 ท่าน โดยนำผลของผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมารวมกัน คำนวณหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มาหาค่าดัชนีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์แต่ละข้อ (Index of item Objective Congruence : IOC) โดยวิธีคิดคะแนน คือ + 1 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิระบุข้อคำถาม (ประเด็นการสัมภาษณ์) นั้น “ใช้ได้” คือ เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

0 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิ “ปรับปรุง” ว่าข้อคำถามนั้นเหมาะสมและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยหรือไม่

-1 เมื่อผู้ทรงคุณวุฒิระบุข้อคำถามนั้น “ใช้ไม่ได้” คือ ไม่เหมาะสมและไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย แล้วเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้ ข้อคำถามที่มีค่า IOC ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุงยังใช้ไม่ได้ จากการคำนวณหาค่า IOC ครั้งนี้ ได้เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ

3. การทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Try – Out) กับบุคคลที่มีลักษณะเช่นเดียวกันกับประชากรและไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างของการวิจัย โดยกลุ่มบุคคลที่ทดลองใช้

แบบสอบถามครั้งนี้เป็นบุคลากรในหน่วยงานภาครัฐที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ในจังหวัดสมุทรสงคราม และผู้ประกอบการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ในพื้นที่ตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป ในการคำนวณหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.880 ดังนี้

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อตรวจสอบและแนะนำเกี่ยวกับการจัดทำฉบับที่สมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง สำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์แล้วมาลงเลขรหัส (Code)

2. นำแบบสอบถามที่ลงรหัสแล้ว มาบันทึกลงในเครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อดำเนินการหาค่าทางสถิติและนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบคำถามให้ตรงตามประเด็นที่ต้องการและวัตถุประสงค์ของการวิจัย พร้อมทั้งนำข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียงและนำผลการวิเคราะห์มาสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและเขียนข้อเสนอแนะ

สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติที่เกี่ยวข้องในการวิเคราะห์ข้อมูลและเพื่อหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยแบ่งสถิติออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติเชิงอนุมาน วิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยใช้สถิติวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

3. ส่วนข้อมูลแบบสอบถามปลายเปิด ที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ผู้วิจัยได้รวบรวมแบบสอบถาม แล้วจึงทำการวิเคราะห์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบบริบท (Content Analysis Technique)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวม มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{X}$ = 3.28, S.D. = 0.43) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงตามลำดับ ดังนี้ การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}$ = 3.34, S.D. = 0.52) การทำงานเป็นทีม ($\bar{X}$ = 3.30, S.D. = 0.53) การบริหารกระบวนการ ($\bar{X}$ = 3.29, S.D. = 0.51) การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ($\bar{X}$ = 3.25, S.D. = 0.58) และภาวะผู้นำของผู้บริหาร ($\bar{X}$ = 3.23, S.D. = 0.55)

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวมมีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{X}=3.31$, S.D. = 0.49) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ การเข้าใจการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.40$, S.D. = 0.55) การพัฒนาการท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.30$, S.D. = 0.57) และการเข้าถึงการท่องเที่ยว ($\bar{X}=3.24$, S.D. = 0.60)

การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่กำหนด คือ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ-ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน กับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวม				
	B	S.E.	สปส. Beta	t	Sig.
(ค่าคงที่)	1.858	0.235	–	7.913***	0.000
1. การเข้าใจการท่องเที่ยว	0.319	0.066	0.415	4.826***	0.000
2. การเข้าถึงการท่องเที่ยว	0.299	0.060	0.425	4.971***	0.000
3. การพัฒนาการท่องเที่ยว	0.342	0.063	0.457	5.444***	0.000

หมายเหตุ	*	$P \leq 0.05$	R^2	= 0.251
	**	$P \leq 0.01$	R^2 ปรับ	= 0.245
	***	$P \leq 0.001$	F	= 37.628

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยพิจารณาจากการปรับมาตรฐานของตัวแปร (Standardized Variables) ร้อยละ 24.50 – 25.10 ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ และค่า สปส. Beta เรียงตามลำดับดังนี้ การพัฒนาการท่องเที่ยว ($\beta_{\text{การพัฒนาการท่องเที่ยว}} = 0.457$, Sig. = 0.000) การเข้าถึงการท่องเที่ยว ($\beta_{\text{การเข้าถึงการท่องเที่ยว}} = 0.425$, Sig. = 0.000) และการเข้าใจการท่องเที่ยว ($\beta_{\text{การเข้าใจการท่องเที่ยว}} = 0.415$, Sig. = 0.000) กล่าวคือ การบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ การพัฒนาการท่องเที่ยว การเข้าถึงการท่องเที่ยว และการเข้าใจการท่องเที่ยว

อภิปรายผลการวิจัย

การบริหารจัดการโสมสเตียแบบองค์กรรวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

การบริหารจัดการโสมสเตียแบบองค์กรรวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวมมีการบริหารจัดการอยู่ในระดับปานกลาง แสดงให้เห็นว่า การบริหารจัดการโสมสเตียแบบองค์กรรวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ได้นั้น ต้องอาศัยการบริหารจัดการโสมสเตียแบบองค์กรรวมให้มีความยั่งยืน ซึ่งการบริหารจัดการแบบองค์กรรวมนั้น ประกอบด้วย การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การทำงานเป็นทีม การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และการบริหารกระบวนการ เพื่อให้การบริหารนั้นได้ประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวคิดของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (2558, น.26 – 74) กล่าวถึง สารสำคัญของการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ ได้แก่ การนำองค์กร เป็นการมุ่งเน้นวิธีการที่ผู้บริหารชี้นำ และกำหนดวิสัยทัศน์ ค่านิยมและผลการดำเนินการที่คาดหวังขององค์กร และขับเคลื่อนผลักดันให้องค์กรมีผลการดำเนินงานอย่างยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการสื่อสาร สร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมให้เกิดพฤติกรรม การดำเนินการที่มีจริยธรรมและผลการดำเนินการที่ดี รวมถึงระบบการกำกับดูแลตนเองที่ดี และความรับผิดชอบต่อสังคมลักษณะสำคัญขององค์กร สภาพแวดล้อม ความสัมพันธ์ และความท้าทาย และการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เป็นการกำหนดวิธีการที่ใช้รับฟังเสียงของผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และการใช้สารสนเทศเกี่ยวกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการปรับปรุงและค้นหาโอกาสในการสร้างนวัตกรรม เพื่อสร้างความผูกพันและความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ เดมมิง (Deming, 1982, p.67 – 69) ที่มองว่าการจัดการคุณภาพเป็นกิจกรรมขององค์กรทั้งหมด ไม่ใช่แค่งานตรวจคุณภาพ ตามที่กำหนดหรือเป็นงานของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญในการประกันคุณภาพ และสิ่งที่ทำให้ระบบการบริหารคุณภาพแบบเบ็ดเสร็จมาประยุกต์ใช้ให้ประสบความสำเร็จด้วยวิธี (1) ทำการปรับปรุงแก้ไขวิธีการทำงานอย่างต่อเนื่อง พร้อมทั้งจัดเก็บบันทึกข้อมูลการปฏิบัติงาน ประมวลผลและนำมาแสดงผลในรูปสถิติ เพื่อเปรียบเทียบรายยกเลิกวิธีการทำงานที่ถูกต้อง ใครทราบถึงวิธีการเพิ่มคุณภาพของงานที่ถูกต้อง (2) พัฒนาระบบการบริหารที่ให้พนักงานทุกคนมีส่วนร่วม เพื่อสร้างภาวะผู้นำให้บุคลากรและเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในงาน และ (3) ลดความขัดแย้งและอุปสรรค ในการดำเนินงานระหว่างพนักงานและระหว่างหน่วยงาน โดยส่งเสริมให้พนักงานทำงานเป็นทีม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นพวรรณ ศรีสวัสดิ์ (2556 , น.50) วิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กร กับการพัฒนานวัตกรรมในอุตสาหกรรมอาหารสัตว์ ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารแบบ TQM ของพนักงานบริษัท อาปิโก ไฮเทค จำกัด (มหาชน) (1) ด้านการให้ความสำคัญกับลูกค้า โดยภาพรวมพนักงานมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยให้ความสำคัญมากกับความคาดหวังว่าจะได้รับสินค้าและบริการที่สมบูรณ์มากที่สุด และให้ความสำคัญน้อยกับการเป็นทั้งผู้ให้บริการและผู้รับบริการ (2) ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยภาพรวมพนักงานมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากโดยให้ความสำคัญมากกับเป้าหมายของการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และให้ความสำคัญน้อยกับองค์การมีการวางแผนการฝึกอบรมและพัฒนาบุคลากรอย่างต่อเนื่อง และ (3) ด้านการทำงานเป็นทีม โดยภาพรวมพนักงานมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากโดยให้ความสำคัญมากกับหน่วยงานใช้การประชุมทีมงานเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาาร่วมกันและให้ความสำคัญน้อยกับการประชุมของทีมงานมีการพยายามให้สมาชิกเสนอแนวความคิดเห็นก่อนที่จะตัดสินใจ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปัฐวิกรณ์ พลอยประเสริฐ (2553, น.94) วิจัยเรื่อง อิทธิพลของการบริหารองค์กรตามหลัก TQM ที่มีต่อการพัฒนานวัตกรรม ผลการวิจัยพบว่า การบริหาร

องค์กรตามหลักการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กร ระดับองค์กรโดยรวม ด้านความเป็นผู้นำ ด้านการให้ความสำคัญกับลูกค้า และบริหารจัดการทางด้านกระบวนการ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อนงค์นาถ โยคุณ (2554, น.142) วิจัยเรื่อง การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมขององค์กรที่เกี่ยวข้องอำเภอ จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า สภาพการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยรวม ด้านการทำงานเป็นทีม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง พบว่าผู้ให้ความเห็นส่วนใหญ่เห็นว่าควรจัดตั้งทีมงานรับผิดชอบระดับอำเภอ โดยทุกองค์กรมีส่วนร่วม ควรให้ความรู้ของหัวใจแก่นคณะกรรมการด้านการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น ประสานงานกันอยู่มีระบบและให้มีการประชุมคณะทำงานเป็นประจำ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ กฤตยา เตยโพธิ์ (2559 : 132) วิจัยเรื่อง วัฒนธรรมโฮมสเตย์ : การพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า ความเป็นมาของโฮมสเตย์ในพื้นที่วิจัย มีความเกี่ยวข้องกับคนในชุมชนหรือคนในท้องถิ่นที่เป็นเจ้าของทรัพยากรการท่องเที่ยว ที่มีวิถีการดำเนินชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชุมชนซึ่งเป็นสังคมที่มีความเรียบง่าย ปลอดภัย มีบรรยากาศเย็นสบาย เป็นสังคมที่มุ่งเน้นการดำรงชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง มีวิถีชีวิตตามแบบวิถีชีวิตชุมชนเป็นสังคมที่มีความเป็นอยู่ที่เรียบง่าย และเน้นการท่องเที่ยวชมชนเชิงสุขภาพ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงเกษตรและการท่องเที่ยวแบบสัมผัสธรรมชาติสภาพปัจจุบันปัญหาการจัดการการท่องเที่ยวโฮมสเตย์ พบว่า ที่พักโฮมสเตย์ทั้งสามแห่งมีปัญหาด้านการสาธารณูปโภค ได้แก่ น้ำประปาไม่สะอาด ระบบนิเวศภายในบริเวณบ้านพักและในชุมชนไม่ร่มรื่น ถนนเส้นทางการท่องเที่ยว ที่พักร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึก ขาดการปรับปรุงภูมิทัศน์รอบ ๆ อาณาบริเวณ ส่วนในด้านข้อมูล ขาดป้ายบอกทาง ป้ายข้อมูล บุคลากรการท่องเที่ยว ประเด็นเหล่านี้ยังเป็นปัญหามาจนถึงปัจจุบันแนวทางการพัฒนาศักยภาพโฮมสเตย์ เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวัฒนธรรม ควรมีการปรับปรุงภูมิทัศน์ระบบนิเวศรอบ ๆ อาณาบริเวณ มีการปรับปรุงระบบน้ำประปา ไฟฟ้า ห้องน้ำอาคาร ที่พักใช้ประโยชน์ ป้ายข้อมูลภายในพื้นที่ บุคคลที่ให้ข้อมูลด้านองค์ประกอบของการท่องเที่ยวภายนอก ได้แก่ ร้านอาหาร ถนน ป้ายบอกทางแหล่งธรรมชาติ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ที่ใช้ประโยชน์ได้อย่างมีความเหมาะสม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พบว่า ในภาพรวมมีการพัฒนาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อบริการการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีการดำเนินงานและขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในทุก ๆ มิติ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนยั่งยืนของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่ง ประกอบด้วย การเข้าใจการท่องเที่ยว การเข้าถึงการท่องเที่ยว และการพัฒนาการท่องเที่ยว สอดคล้องกับแนวคิดของ สุเมธ ตันติเวชกุล (2559, น.56 – 57) ได้กล่าวถึง “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” นั่นคือก่อนจะทำอะไรต้องมีความเข้าใจเสียก่อน เข้าใจภูมิประเทศ เข้าใจผู้คนในหลากหลายปัญหาทั้งทางด้านกายภาพ ด้านจารีตประเพณีและวัฒนธรรม เป็นต้น และระหว่างดำเนินการนั้น จะต้องทำให้ผู้ที่เราจะไปทำงานกับเขาหรือทำงานให้เขานั้น “เข้าใจ” เราด้วยเพราะถ้าเราเข้าใจเขาแต่ฝ่ายเดียว โดยที่เขาไม่เข้าใจเราประโยชน์คงจะไม่เกิดขึ้นตามที่เรามุ่งหวังไว้ “เข้าถึง” ก็เช่นกัน เมื่อรู้ปัญหาแล้ว เข้าใจแล้ว ก็ต้องเข้าถึงเพื่อให้นำไปสู่การปฏิบัติให้ได้ และเมื่อเข้าถึงแล้วจะต้องทำอย่างไรก็ตามให้เขาอยากเข้าถึงเราด้วย ดังนั้น จะเห็นว่าเป็นการสื่อสารสองทางทั้งไปและกลับถ้าสามารถทำสองประการแรกได้สำเร็จ เรื่อง “การพัฒนา” จะลงเอยได้อย่างดีเพราะเมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าใจกัน ต่างฝ่ายอยากที่จะเข้าถึงกันแล้ว การพัฒนาจะเป็นการตกลงร่วมกันทั้งสองฝ่าย ทั้งผู้ให้และผู้รับ สอดคล้อง

กับงานวิจัยของ ธวัชชัย วรปัสสุ (2552, น.72) วิจัยเรื่อง คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 โดยภาพรวมและรายด้าน ด้านความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและตระหนักในความสำคัญของการดำเนินชีวิต ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิรินันท์ พงษ์นิรันดร์ (2559, น.258) วิจัยเรื่อง แนวทางในการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวอำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับศักยภาพในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว วังน้ำเขียวในปัจจุบัน ด้านการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับมาก อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิษฐาน ไชยเรือง (2551, น.247) วิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอม ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอมในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ด้านการพัฒนาการบริหารจัดการ ได้แก่ การพัฒนา มีการปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ มลทกาญจน์ ชัยวัฒน์พงศ์ (2557 : 195) วิจัยเรื่อง การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ชุมชนตำบลคลองโคน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ ของชุมชนตำบลคลองโคนโดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการจัดการในด้านการเข้าถึง รองลงมาคือด้านการคมนาคมขนส่งและการบริการการท่องเที่ยวด้านที่พัก มีความพึงพอใจรวมเท่ากัน ด้านคุณค่าแหล่งท่องเที่ยว ด้านอัตลักษณ์ชุมชนการบริการการท่องเที่ยวด้านอาหารและเครื่องดื่ม การบริการการท่องเที่ยวด้านความปลอดภัย การบริการการท่องเที่ยวด้านสินค้าที่ระลึก และด้านวัฒนธรรมชุมชนตามลำดับ

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม พิจารณารายด้านพบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการเข้าใจการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร และด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับ ด้านการทำงานเป็นทีมและด้านการบริหารกระบวนการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการเข้าถึงการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ทุกด้าน ได้แก่ ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และด้านการบริหารกระบวนการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และพบว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ด้านการพัฒนาการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ด้านการให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ด้านภาวะผู้นำของผู้บริหาร ด้านการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และด้านการบริหารกระบวนการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับด้านการทำงานเป็นทีมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

แสดงให้เห็นว่า การดำเนินงานและขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการในทุก ๆ มิติ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนยั่งยืนของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม นั้นต้องประกอบด้วย การเข้าใจการท่องเที่ยว การเข้าถึงการท่องเที่ยว และการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุเมธ ตันติเวชกุล (2559, น.56 – 57) ได้กล่าวถึง “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” นั่นคือก่อนจะทำอะไรต้องมีความเข้าใจเสียก่อน เข้าใจภูมิประเทศ เข้าใจผู้คนในหลากหลายปัญหาทั้งทางด้านกายภาพ ด้านจารีตประเพณีและวัฒนธรรม เป็นต้น และระหว่าง การดำเนินการนั้น จะต้องทำให้ผู้ที่เราจะไปทำงานกับเขาหรือทำงานให้เขานั้น “เข้าใจ” เราด้วยเพราะถ้าเราเข้าใจเขา แต่ฝ่ายเดียว โดยที่เขาไม่เข้าใจเราประโยชน์คงจะไม่เกิดขึ้นตามที่เรามุ่งหวังไว้ “เข้าถึง” ก็เช่นกัน เมื่อรู้ปัญหาแล้ว เข้าใจแล้ว ก็ต้องเข้าถึงเพื่อให้นำไปสู่การปฏิบัติให้ได้ และเมื่อเข้าถึงแล้วจะต้องทำอย่างไรก็ตามให้เขาอยากเข้าถึงเรา ด้วย ดังนั้น จะเห็นว่าเป็นการสื่อสารสองทาง ทั้งไปและกลับถ้าสามารถทำสองประการแรกได้สำเร็จ เรื่อง “การพัฒนา” จะลงเอยได้อย่างดีเพราะเมื่อต่างฝ่ายต่างเข้าใจกัน ต่างฝ่ายอยากจะทำถึงกันแล้ว การพัฒนาจะเป็น การตกลงร่วมกันทั้งสองฝ่าย ทั้งผู้ให้และผู้รับสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุทธการ ไชยภา และคณะ (2556, น.80) วิจัยเรื่อง การจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบมาตรฐานคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มาตรฐานคุณภาพด้านการเข้าถึงที่พักมีความสัมพันธ์เชิงเหตุ – ผลกับการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วม จากชุมชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธวัชชัย วรปัสสุ (2552, น. 72) วิจัยเรื่อง คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษา สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 ผลการวิจัยพบว่า เปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูและบุคลากรทางการ ศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษาสังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1 กับ ด้านความรู้ความเข้าใจปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงและตระหนักในความสำคัญของการดำเนินชีวิตตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงโดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิฐาน ไชยเรือง (2551, น.247) วิจัยเรื่อง ยุทธศาสตร์การ พัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอม ในจังหวัดภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการบริหารจัดการ ด้านการพัฒนา สามารถร่วมกัน อธิบายความผันแปรของยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแหล่ง อารยธรรมขอมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และยังสอดคล้อง กับงานวิจัยของ ชุตินา วุฒิสลิป (2557 : 118) วิจัยเรื่อง ความคาดหวังและความพึงพอใจในการใช้บริการที่พักแบบ โฮมสเตย์ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัยพบว่า ระดับความคาดหวังของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการ ใช้บริการโฮมสเตย์ในอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ในภาพรวมและรายด้านมีระดับความคาดหวังอยู่ในระดับ มาก ได้แก่ ด้านที่พัก ด้านอาหารและโภชนาการ ด้านความปลอดภัย ด้านอรรถาธิบายของเจ้าบ้านหรือโฮมสเตย์ ด้านการนำเที่ยว ด้านวัฒนธรรมด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการบริการของโฮมสเตย์ ด้านประชาสัมพันธ์โฮมสเตย์ และระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการใช้บริการโฮมสเตย์ ในอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยในการใช้บริการโฮมสเตย์ ในอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านที่พัก ด้านอาหารและ โภชนาการ ด้านความปลอดภัย ด้านอรรถาธิบายของเจ้าบ้านหรือโฮมสเตย์ ด้านการนำเที่ยว ด้านวัฒนธรรม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการบริการของโฮมสเตย์ ด้านประชาสัมพันธ์โฮมสเตย์ ผลการศึกษา เปรียบเทียบความคาดหวังและความพึงพอใจสถานภาพที่แตกต่างกันส่งผลให้ระดับความคาดหวังต่อการให้บริการ

ที่แพคเกจโฮมสเตย์ ด้านวัฒนธรรม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และด้านการเพิ่มมูลค่าของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน นอกจากนี้ วัตถุประสงค์ของการเดินทางที่แตกต่างกันส่งผลให้ระดับความคาดหวังต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์ มีระดับความคาดหวังในด้านอาหารและโภชนาการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และอายุที่ต่างกัน ส่งผลให้ระดับความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์ด้านอาหารและโภชนาการแตกต่างกัน วุฒิกการศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลให้ระดับความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์รวมแตกต่างกัน อาชีพที่ต่างกันส่งผลให้ระดับความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแตกต่างกัน รายได้ต่อเดือนที่ต่างกันส่งผลให้ระดับความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์โดยรวม ตามอัยยาศัยเจ้าของบ้านและด้านการบริการของโฮมสเตย์แตกต่างกัน นอกจากนี้มีวัตถุประสงค์ของการเดินทางที่แตกต่างกันส่งผลให้ระดับความพึงพอใจต่อการใช้บริการที่แพคเกจโฮมสเตย์ ด้านอาหารและโภชนาการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยได้ค้นพบประเด็นและปัญหาต่าง ๆ ที่น่าสนใจและนำมาสู่การวิเคราะห์เพื่อสร้างข้อเสนอแนะการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการนักท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. ภาครัฐควรส่งเสริม และสนับสนุนการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการนักท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม โดยการกำหนดเป็นนโยบายที่ชัดเจนให้ทุกหน่วยงานทั้งภาครัฐ เอกชน และผู้ประกอบการ มีส่วนร่วมในการพัฒนา
2. ควรจัดหลักสูตรฝึกอบรมที่ส่งเสริมให้ความรู้ เกี่ยวกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการนักท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม แก่หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการ เพื่อให้หน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง และผู้ประกอบการนำความรู้ที่ได้ไปพัฒนาการบริหารจัดการโฮมสเตย์ให้มีคุณภาพที่ดีขึ้น
3. ผู้ประกอบการควรมีการสร้างเครือข่ายและประสานงานร่วมกันกับโฮมสเตย์บริเวณใกล้เคียงและในจังหวัดอื่น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แล้วนำมาบริหารจัดการโฮมสเตย์ให้มีความยั่งยืน เพื่อบริการนักท่องเที่ยวต่อไป

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

1. การให้ความสำคัญกับผู้รับบริการ ควรมีความมุ่งมั่นในการปรับปรุงคุณภาพบริการรับแนวคิดและปรัชญาการบริหารใหม่ ๆ มาใช้ในองค์กร กำหนดเป้าหมายในการปรับปรุงคุณภาพให้ชัดเจน พนักงานทุกคนได้รับการฝึกฝนอบรมการบริการอย่างต่อเนื่อง และรณรงค์ให้มีจิตสำนึกในเรื่องคุณภาพการบริการตลอดเวลา
2. ภาวะผู้นำของผู้บริหาร ควรเป็นผู้นำที่สร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจให้กับผู้ที่มาท่องเที่ยว มีวิธีการดำเนินงานในรูปแบบใหม่ ๆ มีความรับผิดชอบต่อการบริหารจัดการโฮมสเตย์ นำนวัตกรรมใหม่ ๆ มาบริหารจัดการโฮมสเตย์ และกระตุ้นพนักงานทุกคนให้มีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในงาน
3. การทำงานเป็นทีม ควรมีการสื่อสารที่ดีในองค์กร ทำให้ทุกหน่วยงานเห็นคุณค่าซึ่งกันและกัน ส่งเสริมให้ทำงานเป็นทีม สร้างกระบวนการทำงาน ให้ทุกฝ่ายทำงานร่วมกันอย่างราบรื่น รวมถึงส่งเสริมให้พนักงานทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างคุณภาพในการทำงาน

4. การปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ควรมีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เก็บข้อมูลที่เป็นข้อบกพร่อง เพื่อแก้ไขและปรับปรุงการปฏิบัติงาน นำวิธีการจัดการอย่างมีคุณภาพ (PDCA) เข้ามาใช้ในการบวนการปฏิบัติงาน จัดบันทึกข้อมูลการปฏิบัติงาน ประมวลผลและนำมาแสดงผลในรูปสถิติเพื่อนำมาปรับปรุงข้อผิดพลาดอย่างต่อเนื่อง ผูกอบรวมการบริหารจัดการโฮมสเตย์ เพื่อรองรับการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

5. การบริหารกระบวนการ ควรมีการกำหนดเป้าหมายคุณภาพที่ตรงต่อความต้องการขององค์กรให้ชัดเจน ดำเนินการตามแนวทางระบบการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กรที่วางแผนไว้อย่างต่อเนื่อง ควรใช้วิธีการที่สร้างสรรค์มาดำเนินการให้บรรลุเป้าหมาย นำเสนอผลการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหาร ให้ทุกคนในองค์กรมีส่วนร่วมและรับทราบ ตลอดจนมีการจัดเก็บข้อมูลและนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการบริหารแก้ไขปัญหาด้วยข้อเท็จจริง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่คาดว่าจะมีผลต่อการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เช่น การวางแผนเชิงยุทธศาสตร์ การวัด การวิเคราะห์และการจัดการความรู้ ผลลัพธ์การดำเนินการ การจัดฝึกอบรม เป็นต้น

2. ควรทำการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน เพื่อรองรับการท่องเที่ยวของตลาดน้ำอัมพวา อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม แล้วนำมาทำการศึกษาในเชิงคุณภาพ

3. ควรทำการศึกษาการบริหารจัดการโฮมสเตย์แบบองค์รวมให้มีความยั่งยืน ในพื้นที่ใกล้เคียง เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาโอกาสในการบริหารจัดการโฮมสเตย์ให้ได้ประสิทธิผลยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤตยา เตยโพธิ์. (2559). *วัฒนธรรมโฮมสเตย์ : การพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จงกล บุญพิทักษ์. (2552). *คุณภาพการบริการของที่พักแบบโฮมสเตย์จังหวัดสมุทรสงคราม สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวประเภทผจญภัยและสัมมนา* (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชลเขตต์ หิรัญพิศ. (2557). *การบริหารจัดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวถ้ำผาหลวยชุมพร อำเภอสทิงพระ จังหวัดชลบุรี* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชุตินา วุฒิสกล. (2557). *ความคาดหวังและความพึงพอใจในการใช้บริการที่พักแบบโฮมสเตย์ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ณัฐพล ชันธไชย. (2557). บทวิจารณ์บทความ Green S.B. (1991). How many subjects does it take to do a regression? *Multivariate Behavioral Research*, 26, 499–510. *วารสารเกษมบัณฑิต*, 15(1), 17–31.
- ณัฐพันธ์ เขจรนันท์. (2551). *พฤติกรรมองค์กร*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ธวัชชัย วรปัสสุ. (2552). *คุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 1* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- นพวรรณ ศรีสวัสดิ์. (2556). *ความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กร กับการพัฒนานวัตกรรมในอุตสาหกรรมอาหารสัตว์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปัฐวิกรณ์ พลอยประเสริฐ. (2553). *อิทธิพลของการบริหารองค์กรตามหลัก TQM ที่มีต่อการพัฒนานวัตกรรม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- มลทกาญจน์ ชัยวัฒน์พงศ์. (2557). *การพัฒนาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศแบบโฮมสเตย์ ชุมชนตำบลคลองโคน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยุทธการ ไวยภา บัญญา ชัยเลิศ รัตนกร รักษาทิพย์ และภาวิณี เต็มดี. (2556). *การจัดการทรัพยากรทางวัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่* (รายงานผลการวิจัย). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณวิมล ภูนาศ. (2557). ศักยภาพชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน: กรณีศึกษาตลาดน้ำอัมพวา. *วารสารบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 26(1), 63-74.
- ศิรินันท์ พงษ์นิรันดร์. (2559). แนวทางในการพัฒนาศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวอำเภอวังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารวิทยาลัยบัณฑิตศึกษากิจการการ, มข.* 9(1), 247-262.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2558). *เกณฑ์คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ พ.ศ. 2558*. กรุงเทพฯ : บริษัท วิชั่นพรีนซ์ แอนด์ มีเดีย จำกัด.
- สุดอนอม ตันเจริญ. (2558). ประเพณีลอยกระทงกับการสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นและการอนุรักษ์วัฒนธรรม. กรุงเทพมหานคร: ใน รายงานสืบเนื่องการประชุมวิชาการระดับชาติสหวิทยาการเอเชียอาคเนย์ 2558 (น. 496-502). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์.
- สุดอนอม ตันเจริญ. (2560). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติด้านการจัดการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ครั้งที่ 1*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- สุเมธ ตันติเวชกุล. (2559). *แนวพระราชดำริ “การพัฒนาที่ยั่งยืน” นำประโยชน์สู่ประชาชน*. สถาบันพระปกเกล้า
- อนงค์นาถ โยคุณ. (2554). *การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมขององค์กรที่เกี่ยวข้องอำเภอ จังหวัดกาฬสินธุ์* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อชิษฐาน ไชยเรือง. (2559). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามเส้นทางแอ่งอารยธรรมขอม ในจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ จังหวัดปทุมธานี.
- Deming, W. E. (1982). *Quality Productivity and Competitive Position*. Cambridge: Center for Advance Engineering. Massachusetts Intitute of Technology.
- Greenl, G. B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? *Multivariate Behavioral Research*, 26(3), 109-110. Retrieved From http://research.kbu.ac.th/home/journal/pdf/journal_v15_no1.pdf.
- Layton, D. (1994). *Research in education* (4th ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Schumpeter, J. (1934). *The Theory of Economic*. New York : Harvard University Press.